

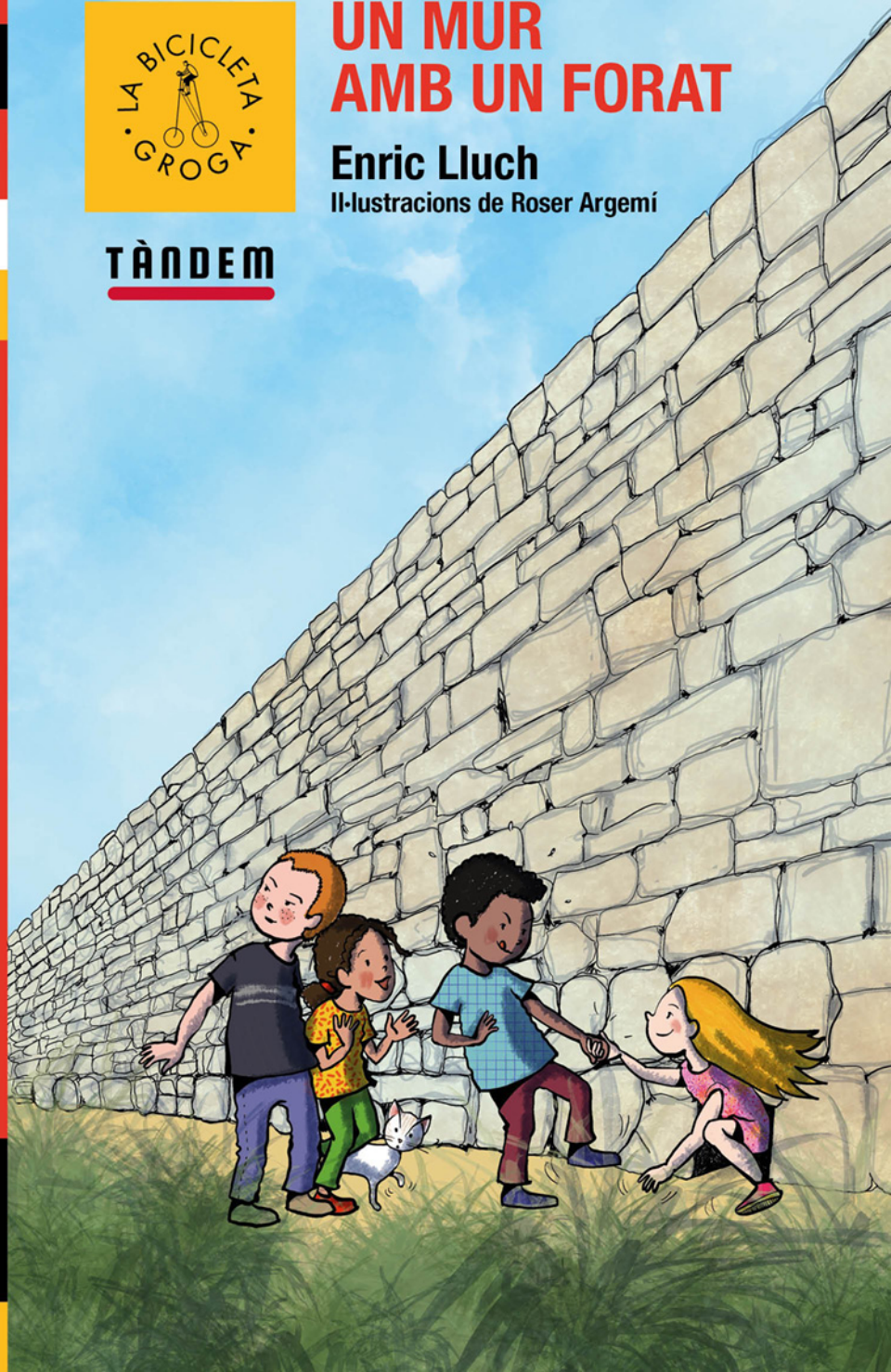

UN MUR AMB UN FORAT

Enric Lluch

Il·lustracions de Roser Argemí

TÀNDEM

Jan

Jan tenia nou anys, la cara redona, el cabell escarotat i les orelles a la descoberta. A més d'això, tenia una bicicleta vella, un baló desinflat i 36 cromos de futbolista que no trobava de cap de les maneres.

A Jan li agradava rodar pel poble, perseguir vespes i fer preguntes que quasi mai tenien resposta.

–Mare, qui dorm més, un cavall o un elefant?

–Ui, fill, no ho sé.

–I qui menja més, una formiga o una mosca?

–Això tampoc ho sé.

A Jan també li encantava enfilarse per les reixes de les cases i tastar els flams que la mare havia acabat de fer.

–Et cremaràs la llengua, fill.

Però el xiquet, com si sentira ploure, tornava a carregar de flam la cullereta.

A Jan el poble li quedava menut i encongít, com una boleta d'anís. Si fora per ell, agafaria la bicicleta vella i aniria a recórrer els països que venien en el globus terraquíu que hi havia a l'escola.

El pare de Jan treballava en les oficines de l'únic banc del poble. Quan tornava a casa, seia al sofà, rebufava com un bou i exclamava:

–Estic fet pols i m'ixen els números per les orelles.

I si en aquell instant Jan se li acostava per a fer-li alguna pregunta, contestava sempre el mateix:

–Ara no, fill, que tinc el cap fet un bombo.

La mare de Jan ajudava l'àvia, cosia camises per encàrrec i, de tant en tant, assistia als assajos de la coral del poble.

La mare, sovint, li deia al marit:

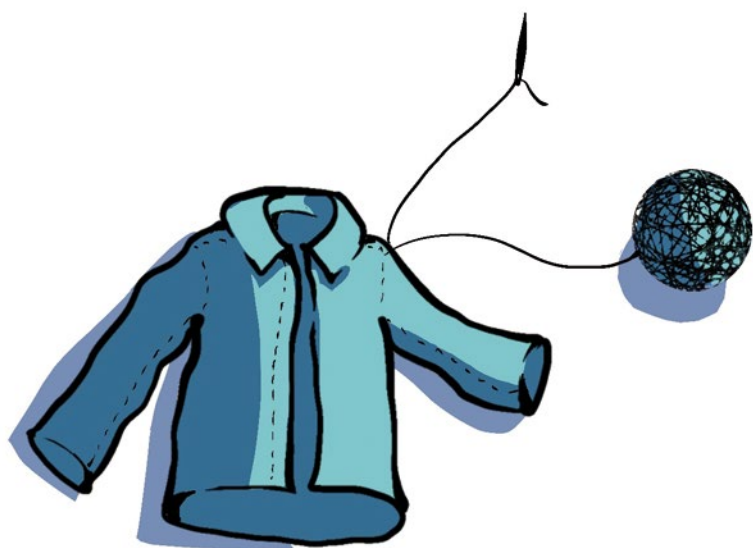
–Haurem de controlar els passos del nostre fill, perquè té el cap ple de pardalets, fa preguntes molt estranyes i no la pensa que no la fa.

El pare contestava:

–És un xiquet. Què vols que faça un xiquet? Doncs preguntar les coses que no entén i fer alguna malifeta de tant en tant. Jo també en feia quan era com ell i, ara, ja em veus, soc incapaç de moure'm del sofà.

Ni Jan, ni la mare ni el pare podien pronosticar ni previndre el que havia de passar al poble uns quants dies després.

Gustau

Gustau tenia huit anys i dos mesos, la cara plena de pigues, el cabell punxegut, els ulls estirats i les orelles menudes i dissimulades. Solia seure al costat de sa mare i escoltar històries de pirates, de monstres i de dracs peluts que vivien dins de les coves.

—I vet ací que el drac es va aprimar i va poder entrar dins de la cova per protegir-se quan ploquera o nevara. I conte contat, ja s'ha acabat, fill. Ara, mou al carrer i busca els amics i les amigues.

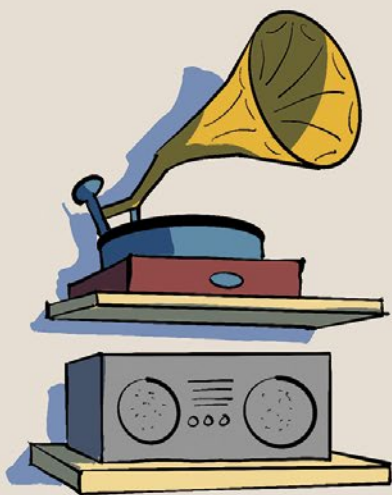
Gustau, obedient, agafava la bicicleta i anava al parc dels Ànecs on, segurament, trobaria Jan i Roseta.

La mare de Gustau era mestra, però, durant les vacances, escrivia contes i, després, els contava al fill.

—T'ha agradat el conte del drac que no cabia dins de la cova?

—Sí, mare.

El pare era guàrdia municipal. Vestia un uniforme de color blau fosc i una gorra de visera que li venia bastant ajustada. Tenia la veu fosca. Cada dia, quan acabava el torn de treball, es llevava l'uniforme, es posava una granota de

mecànic i es capbussava dins del traster. Hi reparava aparells antics de ràdio o muntava cotxes en miniatura.

–Algun dia t’ensenyaré les peces de les ràdios, fill, i muntarem cotxes esportius a mitges.

El pare i la mare, de tant en tant, compraven testos i semblaven llavors de plantes.

–Crec que no les hem de regar massa.

–Si no les reguem prou, no brotaran.

–I si en compràrem de plàstic?

–Això no tindria cap valor.

La veritat era que no aconseguien l’objectiu i els testos continuaven sense mostrar ni una sola miserable planta.

El pare, sovint, seia al costat del fill i li deia molt seriós:

–Has de ser obedient, Gustau, tindre trellat i no fer parlar a la mare.

–Jo soc obedient, pare, i no faig malifetes.

–I posar trellat i coneixement en totes les coses que fas.

–Sí, pare.

Gustau no podia saber que, uns dies després, en faria una, de malifeta, de les més grans que poguera imaginar.

